

עפ"ת 1564/09/13 - מערערים, שי עופרים הסעות בע"מ, שמעון עופר טל נגד משיבה, מדינת ישראל - משרד התחבורה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

15.4.14

עפ"ת 1564-09-13 בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל ואח'

בפני מערערים	כב' השופט כמאל סעב
נגד משיבה	1. שי עופרים הסעות בע"מ 2. שמעון עופר טל
	מדינת ישראל - משרד התחבורה

בשם המערערים: עו"ד יואב אניספלד.

בשם המשיבות: עו"ד יהודה טוביאס.

פסק - דין

ראשית דבר:

לפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה, (להלן: "בית משפט לתעבורה"), אשר ניתן ביום 10/06/13, על ידי כב' השופט שמואל יציב בתיק תת"ח 1219-09-11.

הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין ולחילופין כנגד חומרת העונש.

הסוגיה המתעוררת בפני היא:

נהג מונית הנותן שירות לפי רישיון שהוענק לו ומועסק בחברת הסעות א'. אותו נהג נותן שירות גם לחברת הסעות אחרת - ב', כי חברה ב' זכתה במכרז ומבקשת לעמוד בתנאיו ולספק את השירות, שהתחייבה לתת, לשם כך, היא שוכרת שירותי אותו נהג מונית שלא באמצעות חברה א' בה מועסק אותו נהג, כך שהעסקתו מתבצעת ישירות ע"י חברה ב, האם יש במצב דברים זה כדי לגבש עבירה?

ובלשון אחר:

האם מותרת או אסורה העסקת והפעלת נהג מונית שעובד במסגרת משרד הסעות של חברה א' ע"י משרד הסעות של חברה ב' באופן ישיר הן מבחינת סידור העבודה והן מבחינת ההתחשבות ומבלי שיהיה רשום בסידור העבודה או במצבת כלי הרכב? והאם מצב עובדתי זה מהווה עבירה על פי החוק?

העובדות הצריכות לעניין:

כדי להכריע בערעור שבפני אביא להלן את העובדות הרלוונטיות לענייננו.

המערערים ואחרים, כפי שיפורט בהמשך, הובאו לדין בבית משפט לתעבורה בגין העבירות הבאות:

אי קיום חובת רישיון (עיסוק) - לפי סעיף 39 (ב) לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, תשי"ח - 1957 - (להלן: "חוק הפיקוח"), ביחד עם סעיפים 2 ו-18 (א) לצו הפיקוח על מצרכים ושירותים (הסעות סוור, הסעה מיוחדת והשכרת רכב), תשמ"ה - 1985 - (להלן: "צו הפיקוח"), עבירה לפי סעיף 39ב' לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים תשי"ח - 1957 ועבירה של אי קיום חובת רישיון (הפעלה) - עבירה לפי סעיף 35 (3) לצו הפיקוח בצירוף סעיף 39 לחוק הפיקוח.

אקדים ואבהיר כי כתב האישום הוגש תחילה נגד חמשה נאשמים והם:

מור לימוזין בע"מ - (נאשמת 1), (להלן "חברת לימוזין"), בעלת רישיון להפעלת משרד להסעות מיוחדות באוטובוסים זעירים ושכתובתה בנשר.

שי עופרים הסעות בע"מ - (נאשמת 2), (להלן - "המערערת") שהינה בעלת רישיון להפעלת משרד להסעות מיוחדות באוטובוסים זעירים וכתובתה בקרית חיים.

מנהלה של נאשמת 2 - (המערערת), הנו **המערער** - מר טל שמעון עופר ומי שהיה נאשם 3.

מוניות קרית ים בע"מ - (נאשמת 4), (להלן "מוניות קרית ים"), בעלת תחנת מוניות שמפעילה שירות נסיעות מיוחדות וכתובתה בקרית ים.

מר רוזנברג דויד, (נאשם 5) - (להלן - "רוזנברג"), מי שהיה בתקופה הרלוונטית בעל אוטובוס זעיר ורישיון להסעות מיוחדות.

על פי הרישיון היה מותר לרוזנברג לבצע הסעות מיוחדות במסגרת משרד ההסעות של נאשמת 1 - חברת לימוזין - סעיף 4 ו- 5 לכתב האישום.

כתב האישום הוגש לאחר שנמצא כי מר רוזנברג הסיע ביום 24.11.08 באוטובוס הזעיר שבבעלותו את מר ישראל כהן, פקח סמוי מטעם משרד התחבורה מרח' משה שרת ועד לדרך עכו וגבה את התמורה בסך 20 ₪. ההסעה לא בוצעה במסגרת משרד ההסעות של הנאשמת 1 - חברת לימוזין.

בעקבות האירוע הנ"ל, בוצעה חקירה שהעלתה את הנתונים שלהלן:

מהחשבוניות מס' 167, 174, 177 ו- 178, עלה כי מר רוזנברג ביצע בין התאריכים 2.9.08 ועד ליום 31.12.08, הסעות בנסיעות מיוחדות מטעם הנאשמת מס' 2 (**המערער**) והנאשם 3 (**המערער**) שלא במסגרת משרד ההסעות של הנאשמת 1 - (**חברת לימוזין**). בתקופה זו, האוטובוס של מר רוזנברג לא היה רשום במצבת כלי הרכב של המערער.

עוד עלה כי מר רוזנברג ביצע בין המועדים 30.9.08 ועד ליום 31.12.08 על פי החשבוניות מס' 117, 118, 119, 533, 555, ו- 177, ודף שוברים מס' 398, 399, ו- 400, הסעות מיוחדות עבור המערער, שלא באמצעות המשרד להסעות של הנאשמת 1 - (**חברת לימוזין**).

המשיבה טענה עוד כי במעשים המתוארים בכתב האישום, הפרו הנאשמות 1 - חברת לימוזין, המערער, והמערער את תנאי הרישיון שניתן להם מאת הרשות.

ביום 14.3.12 הודיעו הצדדים - המשיבה ביחד עם הנאשמת 1 - חברת לימוזין, נאשמת 4 - מוניות קרית ים ונאשם 5 - מר רוזנברג כי הם הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשמים הנ"ל הודו בעובדות כתב האישום המתוקן ובימ"ש לתעבורה גזר עליהם את העונשים שהוסכמו ביניהם, כפי שיפורט להלן:

נאשמת 1 - חברת לימוזין - חויבה בתשלום סך של 5000 ₪ קנס וחתימה על התחייבות כספית על סכום דומה.

נאשמת 4 - מוניות קרית ים חויבה בתשלום קנס בסך של 3000 ₪ והתחייבות כספית על סך של 5000 ₪.

נאשם 5 - מר רוזנברג, חויב בתשלום קנס בסך של 2000 ₪ וחתימה על התחייבות על סך של 5000 ₪.

כאמור בימ"ש לתעבורה הנכבד, אימץ את ההסדר והטיל על כל אחד מהנאשמים הנ"ל את העונש המוסכם.

המערערת והמערער כפרו בעובדות כתב האישום ובימ"ש לתעבורה שמע את ראיות הצדדים.

בסופו של יום הורשעו המערערים בדין ובימ"ש לתעבורה הנכבד גזר על כל אחד מהם את העונשים הבאים:

20,000 ₪ קנס וחתימה על התחייבות כספית על סך 75,000 ₪.

הערעור כאמור מופנה כנגד הכרעת הדין ולחילופין כנגד חומרת העונש.

הכרעת הדין של בימ"ש לתעבורה:

בהכרעת דינו סקר בית משפט לתעבורה את הראיות שהובאו בפניו. מהראיות עולה כי מר רוזנברג ביצע נסיעות עבור המערערת - ראו ת/4 ו- ת/5.

מר רוזנברג הציג אסמכתא לפיה הוא נתן שירות - ביצע הסעות גם לחברת הסעות אחרת ולא רק למערערת - ת/2,

עוד ראוי להדגיש שבימ"ש לתעבורה קבע כי המערער מסר שההסעות שביצע מר רוזנברג עבור המערערת היו מתואמות עם חברת ההסעות מור לימוזין. בעניין זה אמנם בימ"ש לתעבורה כי המערערים לא הביאו כל ראיה התומכת בגרסתם, תוך שהוא מסתמך על ההלכה החלה על צד שנמנע מלהביא ראיות ומשמעות הדבר ואף המשיך וכתב:

"לאור כל האמור לעיל אני קובע כי הנאשמת 1 - (המערערת), הזמינה נסיעות ישירות מרוזנברג וההתחשבות הכספית הייתה בין נאשמת 1 - (המערערת), לבין רוזנברג" - ראו סעיף 3 בעמ' 41 להכרעת הדין - ש' 26 - 27.

בהמשך בימ"ש לתעבורה דן בטענות ההגנה שהעלו המערערים ודחה אותן אחת לאחת.

כאן המקום להביא את דברי בימ"ש לתעבורה בעמ' 42 להכרעת הדין, שם כתב:

"ברור מכאן כי אילו הייתה הנאשמת 1 מזמינה את הנסיעה ממור לימוזין ומור לימוזין הייתה רושמת הנסיעה בסדור העבודה שלה וההתחשבות הכספית הייתה בין הנאשמת למור לימוזין, לא הייתה כל עילה להגיש כתב אישום כנגד הנאשמים, אך לא אלו העובדות שהוכחו. העובדות הן כי לא היתה כל הזמנת נסיעה ממור לימוזין, רוזנברג עבד ישירות מול נאשמת 1 וההתחשבות הכספית הייתה בין רוזנברג לבין נאשמת 1." - ש' 10 עד 14.

בימ"ש לתעבורה בחן את הטענות המשפטיות שהעלו המערערים ודחה את כולן.

המערערים טוענים כי בית משפט לתעבורה טעה בקביעותיו לחילופין טוענים הם כי העונש שהושת עליהם חמור וקשה. הגם שלא אביא בשלב זה את טענות המערערים המפורטים היטב ובהרחבה בהודעת הערעור אדון בטענותיהם במסגרת פרק הדין וההכרעה גם תוך התייחסות לתשובת המשיבה ועתירתה לדחיית הערעור על שני חלקיו.

דין והכרעה:

ניסוח כתב האישום:

ראשית כל, לא ניתן שלא להתייחס לכתב האישום שהוגש נגד 5 נאשמים מבלי לפרט באופן ברור ומופרד בין נאשם אחד למשנהו או בין קבוצת נאשמים אחת לקבוצה אחרת, הן עובדתית והן משפטית, הגם ששתי הקבוצות הפרו את אותן הוראות החוק, אם כי בהקשר למצב עובדתי שונה.

היה ראוי, לטעמי, ולמען הבנת כתב האישום וההתמקדות בעבירות שביצע כל נאשם, אף לערוך את כתב האישום באופן שיכלול מספר פרטי אישום, תוך ייחוס כל פרט לנאשמים הרלוונטיים או לקבוצת נאשמים.

היה ראוי לערוך בכתב האישום הפרדה עובדתית בין הנאשמים תוך ייחוס עובדות בהקשר לעבירות שיוחסו הן למערערים והן לאחרים.

המערערים שהם הנאשמים 2 ו- 3, הופיעו רק בסעיפים 2 לעובדות ובו הובאה הגדרתם על פי חוק ועיסוקם על פי הרישיון, קרי, כמי שיש להם רישיון להפעלת משרד להסעות.

בסעיף 11 לעובדות כתב האישום, הובאו תוצאות בדיקת מסמכיהם, תירשומתיהם ורישומי רוזנברג, מהם עלה כי בין 30.9.08 ועד ליום 31.12.08, ביצע רוזנברג עבורם הסעות בנסיעות מיוחדות תמורת תשלומים, מבלי שרכבו הופיע במצבת כלי רכב המערערת וכי ההתחשבות נעשתה ישירות עם רוזנברג ולא באמצעות נאשמת 1 - חברת לימוזין.

בסעיף 12 לכתב האישום נטען כי:

"במועדים שפורטו לעיל (בסעיף 11) הנאשמים מס' 2 ו- 3, הפעילו את האוטובוס באמצעות הנאשם 5 (רוזנברג) לביצוע הסעות מיוחדות במסגרת הנאשמת 2 (המערערת) למרות שהאוטובוס לא הוזכר במצבת כלי הרכב שלה"

לעניין העובדות הנ"ל לא מצאתי מחלוקת בין הצדדים. יחד עם זאת, המערערים טענו כי הם פעלו בהתאם לנורמות מקובלות שעל פיהן פועל ומתנהל כל מערך שירות ההסעות שבאחריות משרד התחבורה.

כאמור ברור כי, על מי שנותן שירות, לפעול בהתאם לרישיון שהוענק לו. בהתנהלות המערערים הם לא פעלו בהתאם לתנאי הרישיון והוראות החוק.

מר רוזנברג היה רשום אצל הנאשמת 1 - (חברת לימוזין), כך שהיה עליו לבצע את ההסעות המיוחדות דרכה ולאחר שהונפקה תעודת משלוח על ידי משרד ההסעות, וכאלה לא הונחו בפני בימ"ש לתעבורה.

מהחומר שהוצג עולה כי רוזנברג ביצע בשירות המערערים הסעות עבורם, תוך שהוא מופעל ישירות על ידם ולא באמצעות הנאשמת 1 - (חברת לימוזין). גם אצל האחרונה לא נמצא רישום בספריה שממנו עולה כי מר רוזנברג נשלח על ידה למערערת, על כן, ברי כי מר רוזנברג הועסק ישירות על ידי המערערת ומנהלה - המערער, ולא באמצעות משרד ההסעות לו הוא משתייך.

לעניין זה יש להפנות לתנאי הרישיון של מר רוזנברג, שם נאמר:

" בעל רישיון או כל אדם מטעמו יבצע הסעות מיוחדות רק במסגרת משרד ההסעות ובהתאם לתנאי רישיון "

עוד דרוש לשם הפעלת האוטובוס של מר רוזנברג כי:

"בעל הרישיון יבצע הסעה רק אם הונפקה לגביה תעודת משלוח ע"י משרד ההסעות."

ובאשר למערערת, יש להפנות לתנאי הרישיון שהוענק לה, שם דרוש כי:

" בעל הרישיון יפעיל רק אוטובוסים הרשומים במצבת כלי הרכב במשרד ההסעות ואשר לגביהם ניתנו רישיונות הסעה מיוחדת ע"י הרשות להפעלתם במסגרת המשרד."

ועוד התחייבה המערערת כי :

"לא יופעל אוטובוס זעיר להסעות מיוחדות, אלא רק במסגרת משרד ההסעות ובהתאם לתנאי הרישיון."

הדרישות הנ"ל לא התממשו ולא התקיימו בתהליך הפעלת רוזנברג והעסקתו על ידי המערערים ומכאן שטענתם כי מקובל להפעיל נהגים מחברה א' על ידי חברה ב', לא יכולה להישמע, כי הרי הפעלה של מר רוזנברג ע"י המערערים לא הייתה בהתאם לחוק ולתנאי הרישיון.

זאת ועוד, גם טענת ההסתמכות לא יכולה להעניק למערערים כל הגנה ובוודאי לא חוט (הגם שדרוש לכך "חבל"),

הצלה, כי הרי מהמכתבים (נ/3 שנערך בינואר 2012) ו- 4/ - (שנערך ביוני 2012), עולה כי הם נשלחו למשרד התחבורה - למשיבה, אחרי ביצוע העבירות וכי מתשובת נציגת הרשות - גב' יום טוב סגל עולה כי:

"אין מניעה לקבלת שירות הסעה מחברה אחרת בעלת רישיון ממשרד התחבורה."

אולם, היא - גב' יום טוב סגל, הוסיפה וסייגה את תשובתה החיובית שבחלק הראשון של תשובתה למכתבים הנ"ל, תוך הדגשת החובה להפעלת והעסקת אותו נהג, על פי החוק ותנאי הרישיון בחלק האחרון למכתבה, באומרה:

"כמובן לאחר שהכל בהתאם ורישום מסודר של הנסיעה"

כך שבענייננו לא ניתן לומר כי "ההסעות נרשמו בצורה מסודרת" ובהתאם לתנאי הרישיון ועל פי החוק, בשל כך עברו המערערים את העבירות שיוחסו להם והרשעתם הייתה בדין וכדין. מכל המקובץ מעלה דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

חרף התוצאה אליה הגעתי אדון כעת ביתר טענות המערערים:

טענת ההגנה מן הצדק:

בית משפט לתעבורה דחה את טענת ה"הגנה מן הצדק" והכרעתו בהקשר אליה נכונה, לטעמי.

אין להכשיר מעשה עבירה בנימוק שהרשויות מעורבות במעשה העבירה עצמו בכך שמשרדי הסעות משתמשים בקבלני משנה בדמות משרדי הסעים על דעת משרד התחבורה ובאישורו, מה גם, שהדבר לא הוכח כדבעי. בית המשפט לתעבורה הנכבד דחה טענה זו וקבע בצדק כי העובדות במקרה לפנינו שונות לחלוטין מהנטען על ידי המערערים.

על טענה זו, ההגנה מן הצדק, כתב בימ"ש עליון ברע"פ 642/14 לאוניד יצקוב נגד מדינת ישראל, (ניתנה ביום 10.3.14), את הדברים הבאים:

" למען הסר ספק יובהר, כי ככל שנאשם מבקש להעלות טענות כנגד התנהלותו של עובד ציבור, וטענות אלו עשויות להיות רלוונטיות לאישומים נגדו, הן ראויות להידון במסגרת ההליך שננקט נגד הנאשם. במסגרת זו, עשויה להיות לטענות מעין אלה משמעות גם על פי הדוקטרינה של "הגנה מן הצדק", בהתאם לסעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-198, ובהתאם להלכות אשר נקבעו בפסיקתו של בית משפט זה. ואולם, לא כל תלונה כנגד התנהלותו של עובד ציבור, תצדיק לעכב את הגשתו של כתב האישום נגד הנאשם, והכל תלוי בעובדותיו של המקרה הקונקרטי. בנסיבות המקרה דנן, אין כל מקום להחלת הדוקטרינה של "הגנה מן הצדק", שכן לא נמצא פגם בהליך שננקט בעניינו של המבקש."

והוא הדין בענייננו.

אין לקבל את טענת המערערים שהיה על בית משפט לתעבורה להפעיל את דוקטרינת ההגנה מן הצדק ולבטל את האישום וזאת מאחר שכתב אישום זה אינו עומד בסתירה מהותית לעקרונות הצדק וההגינות המשפטית.

הטענה שאין עניין לציבור בהליך דנא:

טענת המערערים כי אין כל עניין ציבורי בהליך הפלילי שנקטה המשיבה נגדם נדחתה, גם היא על ידי בית משפט לתעבורה ובצדק.

המערערת 1 העסיקה את הנהג - מר רוזנברג והפעילה אותו במסגרת משרדה, מבלי שהיה רשום במצבת כלי הרכב שלה וזאת ללא כל תאום עם החברה בה הוא עובד (חברת לימוזין).

לא זו אף זו, הראשונה שילמה את שכרו של רוזנברג ישירות לידי ולא לחברה בה הוא מועסק - חברת לימוזין. לא ניתן לומר שהתנהלות זו עולה בקנה אחד עם תנאי הרישיון ודרישות החוק.

זאת ועוד, נדחו יתר טענות המערערים ולא מצאתי צורך להידרש לטענות אלו, כי לא היה בהן כדי לבסס הגנה ראויה שיש בה כדי להביא לתוצאה שונה מזו אליה הגיע בימ"ש לתעבורה הנכבד.

יתר טענות המערערים:

היו בפני בית משפט לתעבורה ד"י ראיות שיש בהן כדי לבסס את הקביעה כי המאשמה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את יסודות העבירות שיוחסו למערערים ועל כן, כדין הורשעו בדין בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

בהודעת הערעור אומנם נטען כי בית משפט לתעבורה טעה משהתעלם מהראיות שלדעתם מתיישבות היטב עם גרסת המערערים לפיה רכשו שירותים מחברת לימוזין שהעמידה לרשותם נהג הרשום במצבת הנהגים שלה ולא העסיקו את הנהג באופן פרטי על דעת עצמם.

לדעתי, אין כל ממש בטענה זו. עובדתית הטענה לא הוכחה, נהפוך הוא, הוכחו כדרוש בהליך הפלילי עובדות אחרות וסותרות.

הגם שבא כוח המערערים הפנה לעובדה כי הוצגו שורה של הזמנות נסיעה שהזמינה המערערת מחברות הסעה נוספות כנוהג עבודה, אומר כי אין בכך כדי להעניק למערערים כל הגנה בפרשה מושא ערעור זה.

ברי לכל בר בי רב כי גם אם המערערים נהגו על פי דין ובהתאם לתנאי הרישיון לאורך שנים, אין בכך כדי לפטור אותם מאחריות פלילית במקרה בו הם לא פעלו כדין, כפי שהוכח במקרה שבפניי.

מכאן קביעתו של בית משפט לתעבורה כי:

"ברור מכאן כי אילו הייתה הנאשמת 1 (המערערת) מזמינה את הנסיעה ממור לימוזין ומור לימוזין הייתה רושמת הנסיעה בסדור העבודה שלה וההתחשבות הכספית הייתה בין הנאשמת למור לימוזין, לא הייתה כל עילה להגיש כתב אישום כנגד הנאשמים, אך לא אלו העובדות שהוכחו. העובדות ה כי לא היתה כל הזמנת נסיעה ממור לימוזין, רוזנברג עבד ישירות מול נאשמת 1 וההתחשבות הכספית הייתה בין רוזנברג לבין נאשמת 1."

עוד יש לומר כי אין לקבל את טענת בא כוח המערערים שמדובר בעבירה טכנית.

לא רק שמדובר בהתחשבות בין המזמין לבין החברה שהזמינה את השירות אל מול הנהג ישירות, אלא שמדובר במתן שירות מבלי שרכבו של מר רוזנברג יהיה רשום במצבת כלי הרכב של המערערת או המשרד בו עבד.

אין לקבל את טענת בא כוח המערער שמדובר בזוטי דברים, שבמהותה דומה לחלוטין לטענה שמדובר בעבירה טכנית. המדובר במתן שירות לציבור תוך שימוש בדרך, כך שיש להקפיד על קיום ההוראות ותנאי הרישיון, קלה כחמורה.

על יסוד כל האמור והמקובץ, אני דוחה את הערעור לעניין ההרשעה.

כעת לעניין הערעור על גזר הדין:

בא כוח המערערים טען כי הענישה שהטיל בית משפט לתעבורה על המערערים חמורה ואינה פרופורציונאלית בהתחשב בעונש שהוטל על יתר הנאשמים בתיק. לטענתו, המדובר בטעות טכנית של המערערים.

בא כוח המערער הפנה לעקרון ההלימה ועקרון אחידות הענישה וטען כי מדובר במקרה תקדימי, בו הוגדרו לראשונה התנאים בהם תיחשב הסתייעות בקבלן משנה כבלתי חוקית ועבירה ולפיכך יש קושי מיוחד בהפעלת עקרון ההלימה, לדעתו.

המשיבה סבורה שיש לדחות את הערעור גם על העונש.

המדובר במעשים חמורים. אין דימיון בין הנסיבות בהן הורשעו שאר הנאשמים לבין נסיבות העבירות בהן הורשעו המערערים.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, אני מחליט לקבל את הערעור לעניין חומרת העונש.

אכן מקובלת עלי טענת המשיבה שקיימים הבדלים בין מעשי העבירה בהם הורשעו הנאשמים האחרים לבין מעשי העבירה בהם הורשעו המערערים, אך עדיין ההבדל בענישה אמור להיות סביר ומידתי.

בנסיבות העניין, נראה לי כי יש להעמיד את הקנס על סך 12,000 ₪ לגבי כל אחד מהמערערים ואת סכום ההתחייבות יעמוד על סך של 25,000 ₪.

המערערים לא פעלו על פי תנאי הרישיון והפרו את הוראות החוק מספר פעמים עת העסיקו את מר רוזנברג, על כן היה מקום להטיל קנס גבוה יותר מזה שהוטל על הנאשמים האחרים בגין הסעת עובד המשיבה הסמוי.

לא נעלם מעיניי כלל ההתערבות המצומצמת בענישה וחלוף הזמן הרב מאז ביצוע העבירות.

סוף דבר:

הערעור על ההרשעה נדחה.

הערעור על גזר הדין מתקבל באופן שסכום הקנס יעמוד על סך 12,000 ₪ וסכום ההתחייבות יעמוד גם הוא על סך 25,000 ₪.

תשלום הקנס יהיה בהתאם להחלטת בימ"ש לתעבורה כשמניין הזמן יהיה מיום מתן פסק דין זה.

המזכירות תשלח לצדדים עותק מפסק דין זה בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, טו בניסן תשע"ד, 15 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.